

Szalai Zsolt:

Miközben Diotima a szabadságról értekezett

(kacéran esteledett
 lassan levetkezett
 a fénylő ruhájú
 májusi alkonyat)

„Akit önnön bálványa se fékez
 s fűzi csak önkéntes kötelék,
 híven a szeretet szent hitéhez,
 élheti szent s szabad életét.”

(Hölderlin)

Izgalommal hallgatok
 mert érzem rám figyelsz
 ezrek közül énfelem hajolván
 az asztalon át (kérdőjel) vagy
 belobogja arcod az orcsusi mécses

csak jel vagyunk s mögötte semmi
 s Mnemoszüné újabb aranyfácán
 torkát metszi el

miénk a város, vagyunk még
 az aranyparti fák fölött
 fenséget, felhőt, holdat csodálók,
 noha csak majdnem teli
 utunkat nem fedi gondszárnyú éjszaka

lámpaoszlop futtatja arannyal
 feketülő lombjait a fáknak, vetül
 és sodródik míg árnyékunk előle szalad

a város toronyórái mind megálltak
 számlapokon számtalan idő:

KIK TERHELVE VAGYTOK, TÉRJETEK BE!

ha úz önkéntes szent kötelék
 s itt fékez le/meg önnön bálványotok

vagy Ludwig Tieck az álom krónikása,
 kit fordított Az Éj Felé kólikása (T. D. is)
 de ez most én voltam + Novalis(é)

A költemény:
 (ezt a poént bárcsak feledném... ezért
 a ráütő rim még szerző
 szégyenteljes lelkifurdalása):
 Kehelybe szerelem csordogál,
 gyöngyöz a bor, mézzamat,
 ifjú tivornyázók isznak tovább
 míg a megszentelt szőnyeg szétszakad.

– Diotima ismerted-e Sophie Kühnt
 Hardenberget vagy a Runenberg szerzőjét
 kiket összekeverhettem az elébb úgy tűnt
 de akik szintén egy földön élnek a kertek ölen
 ott, hol a vers igazabb, a tavasz lassúbb
 vonulású,
 s hová Hölderlined tornyából (a La Torre szem-
 ben itt) bámúlt
 astralis, ahogy a szerelem /mélységesebb
 mámorokba enyészett(...)

miért nem idézhetem az Egészet?

ez már kántus canto Kantate
 polifónia posztromantika (p)andante

S minden mindennel egybefonva
 egygé magát társulva bontja.

Csillagok alá akinek van polifoamja!

Talán ráekhöz még A tündérek dala.

Valami credo

„A létezés egésze: a magányos élet örök istentisztelete“
Friedrich Schlegel

...és eltörnek a tornyok
ha magunk elé bámulunk...

várunk
csak/de
a harangok
csak/nem
ütik el
időnket

kórusok nem zengik dalunk
az időtlenség magában beszél
és mi a csendben megfulladunk.

...a legszebb hangszer volt a női hang
de dühödt seb tátong a torkon
s ebben tátog a duzzogó magány
mint árnyékos kráter egy dilettáns holdon.

A város toronyórái mind megálltak
számlapokon számtalan idő
bennülő szemek mögött hasztalan vásznak
- egy kiállítás az eszményi nő

a szerelmes ének
a lélek litográfiája
örök lenyomat
illúziótlan illusztráció---

...és felnézünk az égre
távolból morajlik valami

credo